

FOB 04.274

Partsstatus i forbindelse med behandling af miljøgodkendelse vedrørende en flugtskydebane

En nabo til en flugtskydebane klagede over at han i forbindelse med kommunens sag om miljøgodkendelse af skydebanen ikke var blevet anset for part.

FOB 04.274

Det fremgik af sagen at kommunen havde naboorienteret 233 omboende om sagens behandling, og at der var mange der blev berørt af støjen fra skydebanen. Naboen og 5 andre omboende lå enkeltvis og isoleret rundt om skydebanen, og naboen og disse 5 andre ville ifølge støjmålinger alle blive ramt af det højeste støjniveau. Uanset at dette støjniveau lå inden for det tilladte for nye skydebaner, mente ombudsmanden at det høje støjniveau adskilte disse 6 omboende fra det meget store antal af øvrige omboende der efter det oplyste blev berørt i mindre grad.

Forvaltningsret 113.1

På grund af den omfattende og intense støjpåvirkning var det ombudsmandens opfattelse at naboens interesse i sagen var tilstrækkelig væsentlig og individuel til at anse ham for part i forvaltningslovens forstand. At afstanden mellem skydebanen og naboens bolig var ca. 500 meter, kunne ikke føre til et andet resultat.

(J.nr. 2002-0617-110).

A klagede i brev af 17. februar 2002 til mig over at Århus Kommune i strid med planlægningen og kommunens tidligere tilkendegivelser havde miljøgodkendt Z Flugtskytteklubs flugtskydebane i stedet for at nedlægge den, og at Miljøstyrelsen havde tiltrådt afgørelsen. A - der var nabo til flugtskydebanen - bad mig bl.a. undersøge om det var korrekt at han ikke var part i kommunens sag.

Det fremgik af sagens akter at Århus Kommune i brev af 5. februar 1999 orienterede A om at kommunen - i forbindelse med behandling af en indstilling om udstykning og salg af 37 villaparceller i et lokalplanområde - havde besluttet at igangsætte en miljøsagsbehandling af den tilstødende flugtskydebane med henblik på en eventuel miljøgodkendelse efter de gældende regler. Kommunen bad om A's eventuelle kommentarer inden 3 uger.

Ved brev af 21. februar 1999 anførte A bl.a. at han altid havde været meget generet af skyderiet og havde klaget når der var mulighed herfor. I de seneste år havde A dog affundet sig med at der ikke var politisk vilje til at bringe skyderiet til ophør før der skulle opføres boliger i det tilstødende lokalplanområde. A henviste til at borgmesteren i 1988 havde skrevet til ham at skydebanen skulle nedlægges når disse boliger inden for en kortere årrække skulle opføres. A bad Århus Kommune om foretræde for det udvalg der skulle behandle miljøsagen samt om fuld og løbende aktindsigt i sagen.

Kommunen meddelte i brev af 12. marts 1999 at A's kommentarer ville indgå i den videre sagsbehandling.

Den 7. september 1999 indgav Z Flugtskytteklub en ansøgning om miljøgodkendelse der bl.a. indeholdt en ansøgning om udvidelse af skydetider og opførelse af en ny skydebane.

Århus Kommune sendte den 16. september 1999 A kopi af klubbens ansøgning hvorefter A i brev af 22. september 1999 gentog sin anmodning om at der ikke blev truffet afgørelse i sagen før han havde haft foretræde for det behandelende udvalg og havde haft lejlighed til at afgive en udtalelse.

Kommunen orienterede i brev af 24. september 1999 A om at det alene var Århus Byråd der kunne træffe beslutning om eventuel behandling i teknisk udvalg, og at man ville underrette ham når sagen blev fremsendt til byrådet.

Ved brev af 21. oktober 1999 sendte kommunen A en kopi af byrådets beslutning om at igangsætte miljøsagsbehandlingen samt kopi af en erklæring afgivet af teknisk udvalg i den forbindelse.

Ved brev af 6. december 1999, der tilsyneladende blev sendt til 233 husstande (inklusive A) og 3 grundejerforeninger, orienterede Århus Kommune om sagens behandling, herunder ansøgningen om den udvidede skydetid og etablering af en ny bane, med henblik på at modtage de pågældendes eventuelle kommentarer hertil.

I brev af 10. januar 2000 til byrådet fremkom A med bemærkninger til ansøgningen om miljøgodkendelse. A anførte bl.a. at han havde investeret væsentlige beløb og arbejdskraft i sin ejendom i tillid til kommunens tilkendegivelser om nedlæggelse af skydebanen, og at hans investering var tabt såfremt skydebanen skulle bestå. A mente at kommunen måtte erstatte ham det tab den herved påførte ham.

Den 19. januar 2000 sendte kommunen A kopi af andre naboers bemærkninger til sagen.

Århus Kommune sendte ved brev af 23. februar 2000 til A bl.a. kopi af Z Flugtskytteklubs kommentarer til den gennemførte naboorientering. Kommunen oplyste at sagen ville blive fremsendt til Århus Byråd, og at A ville blive orienteret om tidspunktet for byrådets behandling af sagen.

Den 28. marts 2000 fremsendte forvaltningen en indstilling til byrådet vedrørende ansøgningen om miljøgodkendelse fra Z Flugtskytteklub. Forvaltningen indstillede at godkendelsen blev meddelt, dog således at skydetiderne ikke blev udvidede. Forvaltningen begrundede bl.a. indstillingen med at der ville blive foretaget en udbygning af de eksisterende volde således at støjniveauet ville ligge inden for rammerne i Miljøstyrelsens vejledning om skydebaner. På den baggrund mente forvaltningen ikke der ville være grundlag for erstatningskrav mod kommunen.

Den 11. april 2000 orienterede kommunen A og andre naboer mv. om oversendelsen til Århus Byråd samt om at der ville være mulighed for foretræde for teknisk udvalg såfremt byrådet sendte sagen til drøftelse i udvalget.

Byrådet sendte efterfølgende sagen til teknisk udvalg.

Af et notat af 28. juni 2000 fremgik at A den 19. juni 2000 havde foretræde for teknisk udvalg hvor A bl.a. gentog sine tidligere anførte synspunkter. A afleverede i øvrigt sine bemærkninger skriftligt. Ifølge A's skriftlige bemærkninger var han bekendt med indholdet af forvaltningens indstilling af 28. marts 2000 til byrådet. Under mødet i teknisk udvalg blev følgende spørgsmål rejst: om godkendelse af skydebanen ville betyde at de nye villaparceller ikke kunne sælges, om byggemodningen måtte opgives på grund af tilkendegivelsen om nedlæggelse i lokalplanen, samt om godkendelse kunne medføre berettigede erstatningskrav. Sagen blev herefter udsat.

I et notat af 11. august 2000 til udvalget besvarede forvaltningen spørgsmålene således:

“... ”

Ad 1.

Oplysningen i lokalplan 402 om, at skydebanen forudsættes nedlagt ved ibrugtagningen af lokalplanområdet, findes i lokalplanens redegørelsesdel. Lokalplanen refererer her en oplysning i Kommuneplanen. Oplysningen bygger på bestemte forudsætninger med hensyn til støjniveauet i lokalplanområdet ved benyttelse af skydebanen. Ved en udbygning af støjvoldene, så støjgrænserne i Miljøstyrelsens vejledning for nye skydebaner overholdes, er disse forudsætninger ændret.

Når de gældende støjgrænser overholdes i forhold til alle omboende, findes der ikke at være grundlag for et erstatningskrav mod kommunen.

Ad 2.

Udbygningen af støjvoldene indebærer, at støjgrænserne også overholdes i forhold til kommende boliger i lokalplanområde nr. 402. Der er derfor ikke nogen miljømæssig begrundelse for at afstå fra at byggemodne i lokalplanområdet.”

Det under pkt. 1 anførte svarede til hvad forvaltningen havde anført i sin indstilling af 28. marts 2000 til byrådet.

Århus Kommune orienterede i brev af 26. september 2000 A om at man samme dag havde godkendt Z Flugtskytteklubs flugtskydebane i henhold til miljøbeskyttelseslovens kapitel 5. Man havde dog afslået at udvide den tilladte skydetid. A blev vejledt om muligheden for at klage til Miljøstyrelsen samtidig med at A modtog en kopi af miljøgodkendelsen. Af godkendelsen fremgik at en lang række af andre naboer mv. var blevet underrettet om afgørelsen.

Sammen med tre andre private borgere klagede A den 18. oktober 2000 til Miljøstyrelsen over Århus Kommunes afgørelse.

På baggrund af en bilagsliste fremsendt af Århus Kommune blev A opmærksom på at han ikke forud for kommunens afgørelse af 26. september 2000 havde fået aktindsigt i alle sagens dokumenter. A anmodede på den baggrund om at modtage kopi af nogle nærmere angivne bilag, herunder bl.a. forvaltningens notat af 11. august 2000 til teknisk udvalg.

Samtidig meddelte A den 12. december 2000 Miljøstyrelsen at hans klage af 18. oktober 2000 skulle udvides til også at omfatte det forhold at han ikke havde fået fuld aktindsigt og adgang til at udtale sig på baggrund af samtlige oplysninger i sagen inden Århus Kommune traf afgørelse. A anførte specifikt at såfremt han havde været bekendt med svarene til teknisk udvalg af 11. august 2000 inden der blev truffet afgørelse, havde han kunnet påpege at svarene var uforståelige og vildledende.

Miljøstyrelsen anmodede den 19. december 2000 Århus Kommune om bemærkninger til A's brev af 12. december 2000. I den anledning anførte kommunen i en udtalelse af 4. januar 2001 bl.a. at A efter kommunens opfattelse i forbindelse med sagens behandling i kommunen ikke havde partsstatus i forvaltningslovens forstand. Vedrørende notat af 11. august 2000 anførte kommunen at A havde været fuldt ud bekendt med forvaltningens vurdering af spørgsmålet om eventuel erstatningsansvar idet der i brevet alene var fremført de synspunkter som allerede var anført i indstillingen til Byrådet. Kommunen fandt i øvrigt at A's anmodning om aktindsigt og om at få lejlighed til at udtale sig var fuldt ud imødekommet før der var blevet truffet afgørelse.

Miljøstyrelsen tiltrådte ved brev af 16. oktober 2001 Århus Kommunes miljøgodkendelse af Z Flugtskytteklubs skydebane og anførte i den forbindelse bl.a. således:

“(A)’s formalitetsindsigelser går ud på at han ikke løbende har fået aktindsigt i sagen, og dermed ikke har haft mulighed for at afgive en udtalelse i sagen før miljøgodkendelsen blev givet. En kommune er ikke forpligtet til at vente med at meddele en miljøgodkendelse før naboer har afgivet en udtalelse.”

A klagede i brev af 12. november 2001 til Miljøklagenævnet over Miljøstyrelsens afgørelse. Nævnet afviste den 24. januar 2002 at behandle A's klage under henvisning til at Miljøstyrelsens afgørelse ikke rummede sådanne aspekter eller regulerede miljømæssige spørgsmål af en sådan rækkevidde at betingelserne for en nævnsbehandling var opfyldt. I afgørelsen skrev nævnet bl.a. følgende:

“Hvad angår Deres anmodning om løbende aktindsigt under Århus Kommunes behandling af sagen, har kommunen i en skrivelse af 4. januar 2001 til Miljøstyrelsen udtalt, at De efter Miljøkontorets opfattelse ikke har partsstatus efter forvaltningslovens regler, og at Århus Kommune derfor ikke har haft pligt til over for Dem at foretage parthøring, før der blev truffet afgørelse i sagen. Miljøstyrelsen har i den til nævnet påklagede afgørelse tiltrådt dette synspunkt.

...

Nævnet skal om det af Dem rejste spørgsmål om løbende aktindsigt bemærke, at reglen i forvaltningslovens § 21 om, at den, der er part i en sag, på ethvert tidspunkt af sagens behandling kan forlange, at sagens afgørelse udsættes, indtil parten har afgivet en udtalelse, som anført forudsætter, at den, der begærer en sådan udsættelse, er part i sagen.

Det kan ikke give nævnet anledning til bemærkninger, at såvel Århus Kommune som Miljøstyrelsen ikke har anset Dem som part i sagen om Århus Kommunes godkendelse af det omhandlede skydebaneanlæg, og nævnet finder derfor ikke, at der ved kommunens og Miljøstyrelsens afgørelser på dette punkt foreligger formelle fejl, der kan begrunde, at den meddelte miljøgodkendelse bør ophæves.

Nævnet bemærker herved, at De, som anført foran, såvel forud for Århus Kommunes som Miljøstyrelsens afgørelser har haft anledning til ved skete forhåndsvarslinger og stedfundne møder at varetage Deres interesser.”

På grundlag af A's klage til mig bad jeg i brev af 13. november 2002 Miljøklagenævnet om en udtalelse samt om forinden at indhente en udtalelse fra Århus Kommune og Miljøstyrelsen om sagen. Jeg bad bl.a. myndighederne om at redegøre nærmere for begrundelsen for at A efter myndighedernes opfattelse i forbindelse med sagens behandling i Århus Kommune ikke havde status som part i forvaltningslovens forstand.

I en udtalelse af 6. december 2002 skrev Miljøstyrelsen bl.a. således:

“Det er Miljøstyrelsens opfattelse, at en klageberettiget omboende jf. miljøbeskyttelseslovens § 98 nr. 2 (enhver der har en individuel, væsentlig interesse i sagens udfald) ikke er at betragte som part i en sag på linie med afgørelsens adressat, - heller ikke selv om klageretten udnyttes. Det bør i denne forbindelse erindres, at kredsene af klageberettigede i henhold til den nævnte bestemmelse i mange tilfælde er ganske stor, idet klageadgangen langt fra indskrænker sig til egentlige naboer.

I mange tilfælde vil der således blive accepteret klager fra personer, der bor i en afstand på op til adskillige hundrede meter fra den aktivitet, der klages

over. (Netop for skydebaner accepteres således traditionelt klager fra beboere, der bor i stor afstand fra den pågældende skydebane). Afstanden mellem skydebanen og (A)'s beboelse, er i henhold til foreliggende kortmateriale 4-500 meter.

Det er i øvrigt Miljøstyrelsens opfattelse at de omboende i vid udstrækning er blevet inddraget ved behandlingen af den her foreliggende sag.”

I en udtalelse af 19. december 2002 anførte Århus Kommune bl.a. følgende:

“Med hensyn til spørgsmålet om partsstatus har Århus Kommune henholdt sig til Miljøstyrelsens udtalelse af 26. april 1989. Det fremgår heraf, at Miljøstyrelsen er af den opfattelse, at en virksomheds naboer ikke er omfattet af forvaltningslovens regler om partshøring i sager om miljøgodkendelse af virksomheder jf. forvaltningslovens § 19, stk. 2 nr. 5, hvorefter bestemmelsen om partshøring ikke gælder, hvis den påtænkte afgørelse vil berøre en videre kreds af personer, virksomheder m.v.

Beboerne i området omkring skydebanen er imidlertid i vid udstrækning blevet inddraget ved behandlingen af sagen. Der er således gennemført en forudgående høring af beboerne, før sagen blev fremsendt til behandling i Århus Byråd, ligesom der har været mulighed for at få foretræde for Teknisk Udvalg under udvalgets behandling af sagen.

(A) har i forbindelse med nabohøringen fremsendt bemærkninger ved brev af 10. januar 2000 (sagens bilag 41 og 42), der er fremsendt til Byrådet sammen med de øvrige bemærkninger, der er modtaget i forbindelse med nabohøringen. Han har endvidere den 19. juni 2000 haft foretræde for Teknisk Udvalg, hvor han såvel mundtligt som skriftligt har givet udtryk for sine synspunkter (sagens bilag 90), herunder også i relation til den i brevet af 17. februar 2002 til Folketingets Ombudsmand omtalte problemstilling om salget af byggegrunde i det område, der er omfattet af lokalplan nr. 402.

Med hensyn til spørgsmålet om aktindsigt henvises til (A)'s klage af 12. december 2000 til Miljøstyrelsen over kommunens sagsbehandling (sagens bilag 115) og til Århus Kommunes brev af 4. januar 2001 til Miljøstyrelsen (sagens bilag 116), hvori der nærmere er gjort rede for, hvilke sagsakter der under sagens behandling er fremsendt til (A).

Det er med henvisning til ovenstående Århus Kommunes opfattelse, at (A)'s anmodning om aktindsigt og om at få mulighed for at afgive en udtalelse fuldt ud er imødekommet.”

Miljøklagenævnet udtalte i brev af 30. januar 2003 bl.a. følgende:

“Hvad angår nævnets tilkendegivelse i den nævnte afvisningsskrivelse vedrørende spørgsmålet om sammenhængen mellem forvaltningslovens § 21 og (A)'s eventuelle partstatus, skal nævnet supplerende anføre følgende:

Nævnets tilkendegivelse, der tillige omfatter følgende afsnit,

‘Nævnet bemærker herved, at De, som foran anført, såvel forud for Århus Kommunes som Miljøstyrelsens afgørelser har haft anledning til ved skete forhåndsvarslinger og stedfundne møder at varetage Deres interesser.’

havde til formål - på klagerens anmodning, at udtrykke nævnets opfattelse af, om der ved Århus Kommunes behandling af sagen var sket en sådan tilside-sættelse af reglerne om løbende aktindsigt, at den trufne afgørelse måtte ophæves som ugyldig.

Der skal efter nævnets opfattelse i sager om miljøgodkendelse efter miljøbeskyttelsesloven foreligge særlige grunde til at anerkende omboende, der har klageadgang efter miljøbeskyttelsesloven, som parter i forvaltningslovens for-

stand i forbindelse med 1. instansens afgørelse om en miljøgodkendelses meddelelse.

Om begrundelsen herfor henvises til Miljøstyrelsens udtalelse af 6. december 2002 om den relativt vide kreds, der anerkendes som klageberettigede i medfør af miljøbeskyttelsesloven.

Det væsentlighedskriterium, som skal være opfyldt for, at enkelte personer blandt en større kreds af klageberettigede kan anses som part i en sag som den foreliggende, må bero på en konkret vurdering, jf. Hans Gammeltoft Hansen Forvaltningsret (1994) pag. 46.

De forhold, (A) har gjort gældende i den omhandlede miljøgodkendelsessag herunder spørgsmålet om værdiforringelse af omliggende ejendomme som følge af kommunens dispositioner i medfør af miljø og planlovgivningen, er efter nævnets opfattelse ikke af en sådan art, at det omhandlede væsentlighedskriterium kan anses for opfyldt.

Når hertil kommer, at (A) desuagtet af Århus Kommune, som det også fremgår af Århus Kommunes udtalelse af 19. december 2002, i et meget betydeligt omfang har været inddraget i kommunens behandling af sagen forud for godkendelsens meddelelse, må nævnet finde den omhandlede tilkendegivelse i nævnets afgørelse af 24. januar 2002 for berettiget.”

Ved brev af 6. februar 2003 sendte jeg A kopi af myndighedernes udtalelser. A anførte i brev af 2. marts 2003 navnlig at uanset antallet af berørte naboer, og det forhold at afstanden mellem hans bolig og skydebanen var ca. 400-500 meter, måtte det ved en konkret bedømmelse af hans interesse i sagen være afgørende at støjniveauet ved hans bolig var angivet til 68 dBA, og at det kun var beregnet så højt ved tre boliger. Herudover anførte A at han ved sit foretræde for udvalget den 19. juni 2000 alene kunne give udtryk for sine synspunkter på grundlag af det da foreliggende materiale, men at han ikke havde haft lejlighed til at kommentere det centrale notat af 11. august 2002 til udvalget.

I min afsluttende udtalelse til A skrev jeg bl.a. følgende:

Ombudsmandens udtalelse

“Spørgsmålet om partsstatus

Efter forvaltningslovens § 19, stk. 1, gælder der under visse omstændigheder en pligt for myndigheden til inden der træffes afgørelse, at høre parten over bestemte oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder som er af væsentlig betydning for sagen, og som må antages ikke at være parten bekendt.

Herudover har parten ret til aktindsigt i sagen. Benytter parten sig af denne ret, skal sagens afgørelse normalt udsættes indtil parten har haft lejlighed til at gøre sig bekendt med dokumenterne, ligesom parten på ethvert tidspunkt af sagens behandling kan forlange at sagens afgørelse udsættes indtil han har afgivet en udtalelse, jf. forvaltningslovens § 9, stk. 1, § 11 og § 21.

På den baggrund er det af betydning for Deres rettigheder under Århus Kommunes behandling af sagen om De kan betragtes som part i forvaltningslovens forstand i forbindelse med kommunens afgørelse om miljøgodkendelse af flugtskydebanen.

Forvaltningsloven indeholder ikke nogen definition af hvem der skal anses for part i en sag hvor der er eller vil blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed. Det er almindeligt antaget i den juridiske litteratur med støtte i forarbejderne til forvaltningsloven (Folketingstidende 1985-86, tillæg A, sp. 133-135) at lovens partsbegreb omfatter ansøgere, klager og andre der har en væsentlig og individuel interesse i sagens udfald. Partsbegrebet omfatter således typisk den eller dem til hvem den afgørelse der træffes, vil blive stilet, men også andre fysiske eller juridiske personer kan have stilling som part i sagen. I tvivlstilfælde lægges der vægt på hvor væsentlig den pågældendes interesse i sagen er, og hvor nært denne interesse er knyttet til sagens udfald.

I sager om byggetilladelser, miljøgodkendelsessager mv. vil en nabo ikke uden videre være part, men hvis det anlæg der er søgt om tilladelse til, vil udsætte den enkelte nabo for konkrete og væsentlige gener, må den pågældende anses for part, jf. Hans Gammeltoft-Hansen mfl., Forvaltningsret, 2. udgave (2002), s. 69 og s. 73.

Heller ikke i relation til beslutninger der på ensartet måde gør indgreb i en større personkreds' interesser, kan det antages at medlemmer af denne personkreds eller sammenslutninger af disse uden videre har partsstatus, jf. bl.a. John Vogter, Forvaltningsloven med kommentarer (1999), s. 131 f, Carl Aage Nørgaard mfl., Forvaltningsret, Sagsbehandling, 5. udgave (2001), s. 174, Steen Rønsholdt, Forvaltningsret, Retssikkerhed, Proces, Sagsbehandling, 1. udgave (2001), 113 f, og den sag der er refereret i Folketingets Ombudsmands beretning for året 1979, s. 288. Dette gælder bl.a. ofte i relation til plansager og miljøsager. Det store antal af berørte personer kan bevirke en sådan udtynding af den enkeltes interesse at den falder under væsentlighedstærsklen. Er der derimod i den omfattede personkreds enkelte der i særlig grad berøres, stiger deres interesse i afgørelsen til en sådan styrke at de må tillægges partsstatus, jf. Hans Gammeltoft-Hansen mfl., Forvaltningsret, 2. udgave (2002), s. 72 ff.

I udtalelsen af 6. december 2002 har Miljøstyrelsen anført at en klageberettiget omboende der efter miljøbeskyttelseslovens § 98, nr. 2, har en individuel, væsentlig interesse i sagens udfald, ikke er at betragte som part i en sag på linie med afgørelsens adressat - heller ikke selvom klageretten udnyttes. Styrelsen har henvist til at kredsen af klageberettigede i henhold til den nævnte bestemmelse i mange tilfælde er ganske stor idet klageadgangen langt fra indskrænker sig til egentlige naboer.

Jeg er enig i det af styrelsen anførte.

Det fremgår af sagen at De er én blandt mange omboende der berøres af støjen fra flugtskydebanen.

Der er ikke tale om en ubestemt kreds af berørte (jf. forvaltningslovens § 19, stk. 2, nr. 5) idet Århus Kommune har identificeret og individuelt orienteret de omboende forud for afgørelsen.

Det fremgår endvidere af sagen at De sammen med 5 andre omboende (beliggende ved beregningspunkterne B, C, D, K og L) ligger enkeltvis og isoleret rundt om skydebanen, og at De og disse andre 5 omboende alle bliver ramt af det højeste støjniveau der ifølge sagen ligger på ca. 67-68 DB. Dette støjniveau ligger tæt på den støjgrænse der gælder for nye skydebaner efter vejledning nr. 14001 af 31. marts 1995. Uanset at støjniveauet ligger inden for det tilladte, adskiller det Dem imidlertid fra det meget store antal af øvrige omboende der efter det oplyste bliver berørt i noget mindre grad.

På baggrund af dette høje støjniveau set i forhold til de øvrige omboende er det min opfattelse at den støjæssige påvirkning som De (og disse 5 andre) udsættes for fra flugtskydebanen, er så omfattende og intens at Deres interesse i sagen er tilstrækkelig væsentlig og individuel til at anse Dem for part i forvaltningslovens forstand. At afstanden mellem skydebanen og Deres bolig ifølge det oplyste er ca. 500 meter, kan efter min opfattelse ikke føre til et andet resultat.

Århus Kommune og Miljøstyrelsen burde derfor have anset Dem for part efter forvaltningsloven i forbindelse med kommunens behandling af sagen.

Jeg har gjort kommunen, Miljøstyrelsen og Miljøklagenævnet bekendt med min opfattelse.

Spørgsmålet er herefter om dette i den konkrete sag ville have haft betydning for Deres rettigheder til at blive gjort bekendt med oplysninger i sagen forinden der blev truffet afgørelse i sagen.

De har navnlig været utilfreds med at De ikke fik kendskab til indholdet af notatet af 11. august 2000 fra forvaltningen til teknisk udvalg til trods for Deres anmodning om løbende aktindsigt.

Notatet af 11. august 2000 er et internt dokument der er undtaget fra aktindsigt efter forvaltningslovens § 12, stk. 1, litra 3), idet der er tale om brevveksling mellem to kommunale enheder. Notatet indeholder ikke faktiske oplysninger af væsentlig betydning for sagen der alene er indeholdt i dette dokument, og som De ikke allerede var blevet gjort bekendt med

via forvaltningens indstilling til byrådet af 28. marts 2000. Der var således heller ikke pligt for kommunen til at gøre Dem bekendt med enkelte oplysninger i notatet efter forvaltningslovens § 12, stk. 2, eller til at partshøre Dem herover efter forvaltningslovens § 19.

Uanset at De efter min opfattelse burde have været anset for part i forbindelse med kommunens behandling, har jeg derfor ikke grundlag for at henstille at myndighederne genoptager behandlingen af sagen.

Jeg har herved også lagt vægt på at De - som anført af myndighederne - under kommunens behandling af sagen har haft lejlighed til at fremkomme med Deres bemærkninger til sagen, herunder bl.a. ved foretræde for teknisk udvalg.

Herefter foretager jeg mig ikke mere i sagen.”

NOTER: (*) FOB 1979, s. 288.